

Damıtık şiirler ya da budanık dizeler demede hep ikilem yaşadım Halim Yazıcı'nın şiirleri için.

Bir dal budandığında daha gür ve daha verimli fışkınlarla hem kendini, hem de bağlandığı gövdeyi nasıl yeniler ve canlandırırsa O'nun kurduğu dizeler örgüsü de böyle.

Sözcük tasarrufunun oluşturduğu bu budanık dizeler, Yazıcı'da bambaşka bir imge yoğunluğuna dönüşerek güçlü bir şiire varıyor.

Sözcükler daha devingen, kıvrak ve kıpır kıpır dizelerle benden, bize; dünden bugüne ve antik yaşamdan geleceğe dek uzanmakla kalmıyor en soyut kavramları bile yalınlaştırarak geniş çağrışımlar oluşturuyor. Bu çağrışımlar sanki sayfalar arasından kaçiverecekmiş gibi oradan oraya ayak parmaklarının uçlarıyla zıplayıp duruyor.

Öte yandan şiir sanatının olanaklarını avuçla değil kırılğan ve ince duygularla adeta bir serçe parmağıyla sunuyor okura.

Temaların somuttan soyuta ya da tersinlenerek işlenmesi onun ustalığının bir kanıtıdır.

Bu da Yazıcı Şiiri'nin özgünlüğünü oluşturur.

O, şiirlerindeki çağrışım yoğunluğunu; Âşık hava sineması, gecener, gözkelebekleri... gibi kavram türetmelerle değil de bağlam ve bağdaştırmalarla oluşturur.

Budanık dizeler söylemi ilkin olumsuz bir kavram gibiyse de Yazıcı'nın şiirlerindeki güçlülüğün ifadesinden başka bir şey değildir.

O, gereksiz olan bütün sözcük, tamlama, öbek ve ulam eklerini budayarak örmüştür şiirini.